

TINTA TA

Caiet nr. 2

GBV

© 1994 by Gute Botschaft Verlag (GBV)
Postfach 80 D-35673 Dillenburg GERMANY

Mary

"Rămii aici și așteaptă-mă", spuse tatăl prietenos, "nu va dura mult." Apoi domnul Richter se îndreptă din antreul poștei spre unul din multele ghișee, în timp ce Mary și-a așezat cîrjele și se sprijinea de perete. De la operația care a urmat după accident, piciorul stîng era puțin mai scurt și Mary, care era un copil gîngăș și care a rezistat în spital cu greu, a trebuit de atunci să umble cu cîrje.

Un băieței de vreo patru ani stătea în antreu nu departe de Mary, în timp ce mama lui se găsea la un ghișeu pentru a cumpăra timbre. Micuțul observă cîrjele fetitei și le privi plin de curiozitate. Fără să spună ceva, privi cîrjele de sus pînă jos și apoi întrebător spre Mary. Atunci în inima fetitei apărură și mai multă amărăciune. Da acesta era sănătos și avea două picioare la fel de lungi, el nu cunoștea cîrjele, nu a văzut în viața lui așa ceva! Pe Mary o supăra faptul că el cerceta așa de curios cîrjele. Ea se strîmbă spre el și-i scoase limba.

De un an Mary nu mai avea mamă, deoarece doamna Richter a fost așa de rău rănită în accident, încît pe drumul spre spital a murit. Era tare greu de spus pentru care dintre cei doi, Mary sau tatăl ei, era mai tristă această pierdere. Compătimirea tatălui fata de fetita sa bolnavă și fără mamă era așa de mare, încît domnul Richter îi îndeplinea orice dorință atît cît îi stătea în putință. Sigur, cu timpul acest lucru nu va fi bun căci un copil răsfatat, care este mereu compătimit, va ajunge egoist și nedrept față de cei din jur. Cu cît era mai compătimită, cu atît mai mult creștea în inima ei ca o buruiiană rea: amărăciunea. Mary compara continuu situația ei cu a altor copii și se întreba deseori: "De ce trebuie tocmai eu să sufăr? De ce tocmai eu nu am mamă, eu care sînt bolnavă și care am mai multă nevoie de ea decît un copil sănătos?" Deoarece nu putea merge la școală și tatăl ei era aproape întreaga zi ocupat, Mary avea mult timp să mediteze. Astfel ea era ore întregi singură și meditația devenea treptat, treptat aproape ca o boală.

Și acum era adîncită în gînduri, încît nu a observat cînd tatăl veni spre ea de la ghișeu. "Vino, fetița mea", spuse el. Apoi ea și-a luat cîrjele și au părăsit poșta. Ochii ei aveau o expresie întunecoasă și și-au pierdut tot ceea ce este copilăresc și prietenos. Ea era deja obișnuită cu oamenii de pe stradă care își întorceau capul după ea. Totuși acest lucru o supăra mult. Nu pot gîndi acești oameni cît de mult indispune pe cineva cînd la fiecare pas este privit?

În drum spre casă, tatăl și fetita nu au schimbat nici un cuvînt între ei. Cîteodată, mersul cu cîrjele o obosea așa de mult pe Mary încît nu dorea să mai vorbească. În ultimul timp, devenise foarte liniștită gîndindu-se la tot felul de lucruri.

Ajunși acasă, domnul Richter găsi o scrisoare. După ce a deschis-o și a citit-o, a suspinat încet .

"Ce este, tată?" întrebă Mary.

Un timp tatăl a tăcut; gîndea că ar fi mai bine să nu-i spună fetitei ce era scris în scrisoare, căci știa cîtă supărare i-ar putea face.

"De ce nu vrei să-mi spui?"

Acum trebuia să răspundă. "Ah, aceasta este o invitație la medicul școlar, trebuie să te duc la el."

Tatăl privi fața întunecată a fetitei: "La medicul școlar - ei!" Urmă un rîs scurt. "Ce să fac la medicul școlar?!"

"Fetița mea, autoritățile nu știu cum mai stai cu sănătatea și trebuie să îndeplinim și această formalitate. Cu siguranță medicul nu te va declara aptă de școală. Pentru aceasta va trebui să fi iarăși în putere."

"Eu nu mă duc la medicul școlar", a spus Mary. "Poti să mergi și singur să-i spui că nu pot merge la școală."

"Acest lucru nu se poate, Mary, tu însuti trebuie să mergi."

"Eu nu vreau să merg!"

"Mary, nu-mi face greutăți, o să-ti cumpăr ceva frumos dacă vei face acest drum lung."

"Eu singură vreau să-mi cumpăr ceva, doresc să am căsuța cu păpuși care se află în vitrina magazinului din strada Teilor."

"Ah, Mary, căsuța aceea cu păpuși costă cincisprezece mărci, nu pot să ți-o cumpăr. Nu pot mai mult de-o marcă să-ți dau. După ce ne întoarcem de la medic, o să-ți dăruiesc o marcă pe care vei putea să-ți cumperi ce dorești. Vrei?" Tatăl privi pe fetiță plin de dragoste și milă.

"Dar eu vreau căsuța cu păpuși", întări Mary.

"Poate vom strînge pînă la ziua ta de naștere bani destui pentru ca să o cumpărăm."

"Pînă atunci este îngrozitor de mult."

"Dar, fetita mea, tu mai ai o căsuță cu păpuși, te poți juca cu ea pînă vom cumpăra cea nouă."

"Oh, cea veche! Este prea mică!"

După opt zile, cînd domnul Richter și cu Mary au intrat în camera de așteptare a medicului, curioase priviri s-au îndreptat spre ei. Fereastra unui ghișeu s-a deschis și o soră prietenoasă îi dădu tatălui un bilețel cu numărul "18."

"Deja, așa de mulți sînt înaintea noastră?" întrebă domnul Richter.

"Da, dar au fost deja mulți consultați", îl liniști sora, "nu va dura mult."

După ce au așteptat un sfert de oră, Mary deveni nerăbdătoare. "Cînd vom intra înăuntru?" a întrebat ea pe tatăl. Atunci a fost strigat numărul "14." "Deci mai sînt numai trei persoane înaintea noastră, mai ai puțină răbdare!" Urmă un suspin adînc.

După ce medicul a consultat fetița, l-a rugat pe tatăl să intre încă o dată singur. Tatăl intră în cabinet, în timp ce Mary așteaptă în sală.

"Bineînțeles, deocamdată fetita nu poate merge la școală. Cît timp a trecut de la accident?"

"Aproape un an."

"Hm, da, o însănătoșire a piciorului nu prea văd; dar fetita are nevoie de o schimbare de aer, inima și nervii sînt foarte slăbiți. Dacă ar putea sta un timp la țară, ar prinde noi puteri. Ar putea probabil merge după aceea la o școală. Fetita este inteligentă și va putea recupera tot ce a pierdut."

"Nu aveți neamuri la țară?" întrebă medicul.

"Din păcate, nu", răspunse domnul Richter.

Tatăl și fiica au intrat într-un magazin de jucării. Ce lucruri minunate erau acolo! Cercuri și mingi, trotinete și biciclete - dar toate acestea erau jucării pentru copii sănătoși care se puteau mișca liber, sări sau zburda. Mary se adînci într-o carte cu povești și, după ce privi pozele, începu să citească. Vînzătoarea așteptă răbdătoare un timp, apoi începu zîmbind:

"Ei, micuto vrei să citești acum toată cartea?"

Mary se întoarse spre tatăl ei și-i spuse:

"Vreau să am această carte."

"Cît costă?" a întrebat domnul Richter pe vînzătoare.

"Două mărci", a fost răspunsul.

"Oh!" spuse domnul Richter. "Mary, tu ai numai o marcă, mai mult nu putem da."

Apoi vînzătoarea spuse: "Noi avem și alte cărți cu povești mai scurte care costă numai o marcă" și se îndreptă spre raft de unde aduse o mulțime de cărți pe care le împrăstie pe masă. Mary nu se uită la ele și spuse încăpățînată:

"Eu vreau această carte." Apoi puse mîna pe ea și-o strînse în brațe ca să nu i-o poată lua nimeni.

"Uită-te la cele mici", o îndemnă vînzătoarea.

"Eu nu vreau alta", spuse Mary.

În sfîrșit domnul Richter spuse: "Deci, trebuie să o luăm." El se hotărî și puse încă o marcă alături de marca pe care o puse Mary pe masă.

Seara, cînd Mary deja dormea, tatăl a plecat în vecini. Inima îi era așa de plină, încît trebuia să se destăinuie cuiva. Familia Karmann era foarte prietenoasă, oameni înțelegători, cu frică de Dumnezeu, încă tineri, dar trecuți deja prin multe greutăți; și astfel erau înțelegători față de domnul Richter și Mary și luau parte la tot ceea ce îl apăsa pe domnul Richter. După ce a sunat, i-a deschis doamna Karmann:

"O, domnul Richter? Pofțiți, noi stăm pe balcon iar cei mici dorm deja. Mary este deja în pat?"

"Da, ea doarme deja."

Doamna Karmann a adus încă un scaun în balcon. Domnul Karmann și domnul Richter se salutară după care musafirul luă loc.

Acum stăteau toți trei și vorbeau despre vreme, despre lucruri ale zilei, despre lucrul în casă și la servicii, în timp ce doamna Karmann lucra un lucru de mînă. Apoi domnul Richter spuse: "Astăzi am fost la medicul școlar."

"La medicul școlar?" întrebă mirată doamna Karmann .

"Medicul a consultat-o pe Mary și a spus că inima și nervii sînt foarte slăbiți și Mary ar avea nevoie să meargă la țară pentru a se însănătoși puțin."

"La țară?" repetă domnul Karmann.

"Da, acest lucru este ușor de spus. Dar dumneavoastră aveți rude la țară?" întrebă doamna Karmann .

"Nu, din păcate nu", răspunse domnul Richter. Apoi a fost iarăși liniște între ei, dar se vedea că domnul Karmann se gîndește adînc.

"La ce te gîndești Gerhard?" întrebă soția lui.

"Mă gîndesc la Ruth", răspunse el, apoi se întoarse spre domnul Richter și-i spuse: "Sora mea este soră medicală la un sanatoriu pentru copii în Thuringen. Sanatoriul este foarte mare și este așezat în mijlocul pădurii. Acolo au doctori iscusiți. Dacă ar putea merge acolo Mary..."

"Da, dar Gerhard, este așa de scump. Nu costă șase mărci pe zi?"

"Așa este", spuse domnul Karmann, "dar domnul Richter este înscris la casa de ajutor." Apoi îl întrebă pe domnul Richter: "Mary este asigurată la casa de ajutor?"

"Da, ea este."

"Deci, dumneavoastră trebuie să faceți o cerere la casa de ajutor dacă v-ar putea ajuta cu ceva. Puteți adăuga că medicul școlar a afirmat că este necesar pentru Mary să fie trimisă la țară."

"Da, dar ce va zice Mary?"

"Dar, domnule Richter, nu ne putem lua după ea" răspunse doamna Karmann. "Desigur, Mary se va împotrivi la început", spuse domnul Karmann, "dar dacă va fi odată acolo, îi va plăcea cu siguranță. De altfel sora mea va avea curînd concediu și ne va vizita. Va rămîne cîteva zile aici. Atunci Mary o va putea cunoaște."

"Ah, da", completă doamna Karmann, "Ruth este foarte drăguță și îi iubește pe copii mult. Dacă Mary o va cunoaște, sigur va dori să meargă la Thuringen."

"Dar problema este dacă Mary va ajunge în sanatoriu sub îngrijirea sorei Ruth", spuse domnul Richter, "căci dumneavoastră ați spus că sanatoriul este foarte mare."

"Sora mea este deja de zece ani acolo și este soră șefă. Și dacă are ea ceva pe inimă, va putea face tot ce-i posibil."

"Ah, ce drăguți sînteti", spuse domnul Richter încîntat. "Trebuie să mă mai gîndesc puțin la aceste lucruri."

În acea noapte, domnul Richter a dormit foarte puțin gîndindu-se mult la Mary și la plecarea ei la Thuringen. Cu cît se gîndea mai mult la aceste lucruri, cu atît îi era mai clar că fetei îi va fi mai bine dacă va ajunge în alt mediu. Desigur se va însănătoși, iar aerul de pădure îi va face bine. Va ajunge între alți copii bolnavi și va vedea că nu este numai ea singură infirmă. Și, cine știe, poate vor putea medicii din acel sanatoriu să facă ceva pentru însănătoșirea piciorului bolnav. Numai dacă ar spune Mary, da! Ce lupte grele are de dus, îi este groază! În sfîrșit, domnul Richter își împreună încă o dată mîinile și încredință întreaga problemă Tatălui său ceresc. Apoi se liniști.

În următoarea zi, în timp ce domnul Richter se afla la servicii, bătu cineva la ușă. Mary întrebă surprinsă: "Cine este acolo?"

"Eu sînt, Mary - tanti Jenny!"

Cînd Mary recunoscu glasul doamnei Karmann deschise ușa.

"Îți aduc o budincă cu sirop de zmeură, cum îți place ție!" spuse prietenoasă doamna Karmann. Ele au mers în bucătărie și tanti Jenny a pus budinca pe masă. Budinca arăta foarte apetisantă și Mary se bucură mult. Amîndouă s-au așezat la masă și, în timp ce fetita își mîncea budinca, doamna Karmann începu o mică discuție.

"Mary, cred că ție nu-ți este ușor să fi mereu singură..."

"O, da", încuviință Mary, "dacă ești mereu singur, fără mamă, fără frați Și pe deasupra și piciorul bolnav, nu este așa de ușor."

"Dacă ai putea să mergi puțin pe afară, în aer liber, la iarbă verde, în pădure..."

"Acest lucru ar fi excelent. Eu iubesc mult păsările și florile."

Cîteva clipe discuția încetă. Apoi, ca în treacăt, doamna Karmann spuse: "Eu știu un loc minunat în Thiiringen. În mijlocul pădurii este o casă mare și frumoasă cu multe ferestre. Prin fiecare fereastră poți să privești afară, să vezi păsările și să admiri minunatele flori."

"De ce-mi povestești asta, tanti Jenny?"

"De ce-ți povestesc acestea, Mary? - Pentru că, eu doresc din toată inima ca să poți locui și tu odată în această casă și acolo să te faci iarăși sănătoasă", răspunse cu dragoste doamna Karmann.

Mirată, fetita asculta aceste cuvinte și nu-i scăpă din vedere cu cîtă dragoste și devotament i-au fost spuse acestea.

"Ce fel de casă este aceea?"

"Este un sanatoriu pentru copii bolnavi", spuse doamna Karmann.

"Un sanatoriu? Cum aș putea ajunge eu acolo?"

"O, acest lucru nu ar fi poate imposibil!" spuse doamna bucuroasă că Mary nu a refuzat propunerea. "Ai văzut fotografia cu acea soră medicală, care se află pe biroul soțului meu?"

"Da. "

"Aceasta este sora Ruth, sora lui Gerhard, care este soră medicală în acel sanatoriu pentru copii și, cînd o să vină la noi în concediu, o să îți povestească ea mai multe lucruri frumoase de care au parte acolo copii bolnavi."

"Ah, tanti Jenny, ce rost are să aud cît de bine trăiesc alți copii bolnavi?"

"Desigur, Mary, așa este; de aceea, pentru că alți copii bolnavi o duc bine în Thuringen și tu bineînțeles nu o duci așa de bine, - dar eu cred, noi credem - ", ea nu îndrăzni să-i promită, "că și tu vei putea merge odată acolo și o vei duce bine." Curioasă, doamna Karmann aștepta efectul cuvintelor ei. Mary tăcu cîteva clipe, apoi mîncă mai departe din budinca ei.

În timp ce domnul Richter venea de la servicii acasă se gîndea cum va trebui să vorbească cu Mary despre trimiterea ei la Thuringen. El a sunat deja la casa de ajutor pentru a se informa. I s-a spus că este necesară o examinare a unui medic de încredere. Dacă acesta consideră că este necesară o trimitere, atunci fetita va putea fi trimisă la un sanatoriu - la alegerea părinților - și casa de ajutor va plăti pe zi patru mărci. Ce va mai fi nevoie, va trebui să plătească domnul Richter. Aceasta era o speranță bună. Așadar, el putea să aleagă singur sanatoriul; el nu a fost precizat de casa de ajutor, așa cum se temea. Ce frumos ar fi dacă Mary ar putea merge la Thuringen în sanatoriul în care lucrează sora Ruth.

Ajuns acasă, domnului Richter i se păru că Mary nu era așa tristă ca altă dată. Ochii ei priveau parcă puțin mai veseli.

"Bună ziua, draga mea."

"Bună ziua, tată."

"Cum îți merge?" o întreabă tatăl prietenos.

"Cartofii i-am pus la foc, în curînd vor fierbe. Aici ți-am oprit puțin din budinca care mi-a adus-o tanti Jenny."

"Așa, tanti Jenny a fost aici?" întreabă tatăl.

"Da." Și după ce tatăl a mâncat, Mary a început să-i povestească:

"Tată, tanti Jenny mi-a povestit despre un sanatoriu pentru copii, care se află în Thuringen. Acolo copiii bolnavi o duc foarte bine. Clădirea se află în mijlocul pădurii și împrejurul ei este plin de flori, iar tanti Jenny se gîndește că ar fi bine dacă aș putea merge și eu cîndva acolo."

Tatăl a fost așa de surprins că nu a putut răspunde imediat. Însă Mary a înțeles tăcerea lui ca o împotrivire pentru plecarea ei la Thuringen. Ea se încruntă și îmbufnată spuse: "Tot timpul trebuie să stau aici singură și nimeni nu se joacă cu mine. De ce alți copii bolnavi o duc bine și pot locui într-un sanatoriu pentru copii, se pot juca împreună și pot culege flori?"

Inima tatălui tresăltă de bucurie, totuși nu lăsa să se observe. El răspunse:

"Mary, tu nu știi încă, dacă nu și tu vreodată - poate cît de curînd - vei putea merge într-un sanatoriu pentru copii."

"Dar eu vreau la Thuringen, în sanatoriul despre care mi-a povestit tanti Jenny, eu vreau numai la sora Ruth care iubește mult copiii."

"Noi trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu să facă posibil acest lucru; va fi desigur mai bine pentru tine, copila mea."

Doamna Karmann stătea cu cei doi băieții ai ei, Rudiger și Eberhard, la gară. Ei așteptau trenul cu care va veni tanti Ruth. Și iată că trenul sosește. Cu ochii mari, băieții priveau la mulțimea călătorilor care coborau din tren. Apoi tanti Ruth s-a apropiat de ei și i-a salutat. Rudiger și Eberhard doreau să o țină amîndoi de mînă. Mama încuviință și rîzînd luă geamantanul cumnatei ei, Ruth, pentru ca aceasta să aibă amîndouă mîinile libere pentru copii.

Seara, după ce copiii s-au culcat, Ruth și fratele ei au discutat mult. Printre altele au vorbit și de Mary, iar domnul și doamna Karmann au informat-o pe sora Ruth de fetita bolnavă și de grija tatălui ei. Apoi au vorbit și de o posibilă trimitere a fetei într-un sanatoriu. Ruth le-a promis că va face tot ce-i stă în putință pentru a ajuta fetita.

"De fapt, cît stai la noi?" întreabă fratele ei.

"Poimîine vreau să merg la Fritz și Kätthe deoarece Fritz va pleca chiar în aceste zile și altfel nu-l voi mai putea întîlni."

"Ah, ce păcat, că tu pleci așa repede", regretă doamna Jenny, "dar vei veni iarăși la noi înainte de a pleca la sanatoriu?"

"Da, dacă nu vă deranjez, m-am gândit ca ultimele zile ,ale concediului să le petrec aici, la voi. "

"Acest lucru este frumos din partea ta."

În următoarea zi, doamna Karmann și Ruth s-au dus în vizită la domnul Richter.

"Vreau să v-o prezint pe cumnata mea, domnule Richter."

"O, aceasta este foarte drăguț din partea dumneavoastră, poftiți vă rog."

Ruth era așa cum și-a imaginat-o domnul Richter din fotografie. O înfățișare fină și zveltă, prea plăpândă pentru munca grea pe care o făcea. Sub boneta ei albă se vedea părul castaniu, pieptănat cu cărare. Ochii ei aveau ceva luminos și vesel, încât în prezenta sorei Ruth trebuia pur și simplu să fi vesel. Nu-ți puteai imagina că cineva ar fi îndrăznit să fi spus ceva rău sau respingător sau să fi povestit în prezenta ei o glumă proastă. După primele impresii pe care le-a făcut sora Ruth asupra domnului Richter, el a dorit ca Mary să locuiască pentru un timp îndelungat în acel sanatoriu unde lucrează astfel de surori capabile .

În acel moment sună Rudiger la ușă.

"Este aici Mary? Ea trebuie să-mi vadă noul ursuleț pe care mi l-a adus tanti Ruth."

"Vrei să te duci cu Rudiger?" întrebă tatăl căruia acest lucru i se păru potrivit pentru a putea vorbi cu sora Ruth în absenta fetitei. Mary își luă cîrjele și plecă cu Rudiger.

Acum discuția dintre sora Ruth, doamna Karmann și domnul Richter despre trimiterea fetitei a putut să înceapă. Domnul Richter le spuse și lor ce aflase de la casa de ajutor și îi mulțumi doamnei Karmann pentru ajutorul dat ca fetita să accepte gândul unei astfel de călătorii. Doamna Karmann răspunse:

"O, eu mă bucur așa de mult că Mary nu va făcut nici o problemă. Trebuie să vă mărturisesc că și eu am fost îngrijorată și am prevăzut împotrivire. Eu credeam că vor fi greutăți în legătură cu cu propunerea dumneavoastră."

"Nu, nu a fost deloc greu, ea însăși a fost de acord și a început discuția. Pentru această faptă trebuie să vă mulțumesc dumneavoastră."

"Vrem să mulțumim totuși mai departe lui Dumnezeu și să ne rugăm ca să poată fi posibil ca Mary să plece la Thiiringen și apoi chiar o ameliorare a situației ei."

"Se pune întrebarea", spuse sora Ruth, "dacă în secția menționată mai avem loc."

"În care secție va merge fetita?" întrebă doamna Karmann.

"Dacă medicul școlar a spus că inima și nervii sînt slăbiți, atunci trebuie să mergă la neurologie; și tocmai acolo mai avem cîteva locuri libere. Da - și apoi să vedem ce va spune medicul la care ve-ți merge la consult."

"Ah, cred că va fi bine", spuse doamna Karmann, "eu sper că domnul Richter și Mary vor reuși."

"Eu intenționez să plec mîine pentru o săptămînă la fratele meu mai mare și apoi voi fi iarăși aici opt zile. Poate pînă atunci se va decide ce va fi cu fetita. Dacă va putea să vină la noi, am să fac tot posibilul ca să mă interesez de Mary."

Cele opt zile au trecut și sora Ruth era iarăși la Karmann, dar domnul Richter mai aștepta încă citația medicului. Mary era foarte nerăbdătoare. Ea dorea cu orice preț să plece cît mai repede și cel mai mult i-ar fi plăcut împreună cu sora Ruth pentru că o îndrăgea foarte mult, cum ar fi făcut orice copil care ar fi cunoscut-o doar de cîteva zile. Dar așa repede nu mergea.

Tanti Ruth plecă și Mary nu se lăsă să nu o însoțească la gară în ciuda tuturor convingerilor tatălui. "O vei incomoda pe sora Ruth și cine știe dacă îi va conveni familiei Karmann; poate ei doresc să fie singuri la gară cînd se despart." Totul a fost în zadar. Ce și-a pus Mary în cap trebuia să se și îndeplinească.

Mary nu a îndrăgit pe nimeni, niciodată așa repede și așa pe deplin ca pe sora Ruth. Tatăl se temea la gîndul că poate pînă la urmă trimiterea la sanatoriu nu va putea avea loc. Ce va fi apoi? Dacă casa nu aprobă, el singur nu poate plăti. Ce greutatea iar pricinui atunci Mary!

Trecură mai multe zile pline de incertitudine pînă cînd în sfîrșit sosi scrisoarea de la casa de ajutor, în care se preciza că domnul Richter și fiica sa sînt invitați să se prezinte la medic. Mary se bucură mult de faptul că poate merge la medic iar tatăl trebui să se gîndească în liniște cît de greu a fost cînd s-au prezentat prima dată la medicul școlar.

"Vezi, Mary, înainte n-ai vrut la medicul școlar, și acum...? Dacă n-am fi fost acolo, n-am fi ajuns la gîndul să te trimitem la Thuringen. Trebuie să te supui și nu să te împotrivești voinței lui Dumnezeu. Și, deci, fetita mea, - dacă nu se vor împlini planurile noastre..."

"O, dar trebuie să fie ceva!" întrerupse Mary și-l privea pe tatăl ei indignată.

"Fetița mea, trebuie să fie numai ceea ce vrea Dumnezeu și nu ceea ce vrem noi!" Domnul Richter a spus aceste cuvinte cu toată seriozitatea.

În sfîrșit a fost rezolvată și problema la medic, dar din păcate nu au primit pe moment și certitudinea așteptată cu nerăbdare. "Dumneavoastră o să primiți în scris răspunsul", i s-a spus domnului Richter; și la întrebarea lui: "Va dura mult?" asistenta doar a ridicat din umeri.

Mary a plîns toată seara și tata și-a dat toată osteneala ca s-o liniștească. El o consola cu gîndul că desigur nu va dura prea mult cu răspunsul dorit. Dar în același timp domnul Richter nu îndrăznea să-i facă o speranță fetitei, căci el însuși nu putea crede într-un răspuns pozitiv. El găsi comportamentul medicului tare ciudat și gîndea, că acesta n-a avut curajul să-i spună în față răspunsul negativ. Cu cît se gîndea mai mult la acest lucru, cu atît domnul Richter era mai sigur că va primi un răspuns de refuz.

După două zile de tensiune sosi scrisoarea așteptată. Domnul Richter a deschis-o cu mare emoție. Dar minune! "Cererea dumneavoastră pentru trimiterea fiicei este aprobată. Puteți duce fetita în orice sanatoriu doriți - Casa de ajutor va plăti costul de patru mărci pe zi, pe durata unui trimestru. Alte costuri care vor rezulta trebuie să le suportați dumneavoastră."

"Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!" Mary deveni iarăși veselă și acum așteptau amîndoi vești de la Thuringen. Și acestea au sosit cîteva zile mai tîrziu iar domnul Richter a fost rugat să anunțe ziua sosirii.

Seara domnul Richter și Mary au venit la familia Karmann; ei au primit o invitație de a mai fi puțin împreună înainte de despărțire. Doamna Karmann a pregătit o cină festivă. În jurul farfuriei fetitei strălucea o coroniță de "nu mă uita" și se serveau numai mîncăruri preferate. Domnul Richter simțea o adîncă recunoștință nu numai față de Tatăl său ceresc ci și față de dragostea și amabilitatea pe care i-o arăta familia Karmann. Dar cu toate acestea nu putea să nu fie stingherit de faptul că în curînd se va despărți de fetita lui. Se va simți singuratic și-i va fi greu. Fetita lui! Ea era totuși tot ceea ce poseda.

"Acum o să veniți mai mult pe la noi, domnule Richter", spuse doamna Karmann, care își dădea seama ce se petrecea în inima lui.

Domnul Richter dădu numai din cap, de vorbit nu putea în acel moment, așa de mișcat era.

În următoarea zi, cînd domnul Richter se găsea la gară, a trebuit să-și dea toată silința ca fetita să nu observe cît de grea îi era despărțirea. Mary povestea veselă despre locuința frumoasă în aer liber și despre tanti Ruth. Ce de multe lucruri necunoscute și noutăți o așteptau! Curînd trenul se puse în mișcare iar tatăl și fetita urcară. Domnul Richter însuși o ducea pe fiica lui la Thuringen. După un timp, trenul ajunse la Thuringen. Sora Ruth se afla la gară și-i întîmpină. Domnul Richter a fost bucuros, pentru că în cele din urmă despărțirea și-a pierdut amărăciunea la gîndul că fetita se va afla pe mîini bune.

"Deci fi cuminte, fetita mea, fă-i multă bucurie sorei Ruth și scrie-mi des."

"O să primiți regulat știri, domnule Richter. De acest lucru o să mă îngrijesc eu."

"Vă mulțumesc mult, soră Ruth, Dumnezeu să vă răsplătească!"

"Acest lucru nu este de răsplătit, eu îmi fac doar slujba mea - cu ajutorul Lui. Este de la sine înțeles că ne dăm toată osteneala cu fiecare copil care vine la noi."

Cînd domnul Richter a vrut să-și ia rămas bun, sora Ruth a spus: "Dar nu doriți să vedeți măcar clădirea?"

"Eu trebuie să plec cu următorul tren pentru ca mâine să fiu la servicii."

"Dar va fi și la noapte un tren cu care puteți ajunge la timp la servicii, chiar dacă veniți să vedeți sanatoriul. Vedeți, el se află în partea cealaltă."

Deci, domnul Richter s-a dus la sanatoriu. Aici el a fost impresionat de poziția minunată a clădirii, de mărimea și construcția ei impunătoare. "Aici, cu siguranță, Mary va prinde puteri!" gîndi el plin de o speranță fericită.

Mary era plecată de trei zile, dar tatălui ei i se părea deja așa de mult. El știa că Mary a ajuns bine; dar ea ar fi putut totuși să-i scrie măcar cîteva rînduri. Doamna Karmann îl consola:

"Cu siguranță ea va scrie amănunțit, are sigur multe noutăți de comunicat și pentru scrierea u- nei scrisori este nevoie întotdeauna de mai mult timp." Ea a avut dreptate. În următoarea zi sosi o scrisoare lungă și tatăl radia. El a citit-o și familiei Karmann:

"Tatăl meu drag!

Sînt deja în a treia zi aici și mă simt ca acasă. Ah, este așa de frumos. Toate surorile sînt foarte drăguțe cu mine, dar cea mai dragă îmi este tanti Ruth. Din păcate ea nu este toată ziua în secție cum m-am gîndit eu; dar toată ziua înainte de amiază și după amiază, vine pentru o oră ca să fim împreună. Ah, o oră nu este, poate o jumătate. Timpul acesta este cel mai frumos pentru mine dar trece așa de repede. Dimineața la ora opt este dejunul. Apoi se măsoara temperatura fiecăruia, dar eu cred că nu am. Apoi vine medicul, profesorul și încă un tînăr. Dacă acesta din urmă este medic nu știu. El este așa de mic, că nu-mi vine să cred. După ce pleacă medicii primim al doilea dejun și apoi ne așezăm în șezlonguri. Apoi vine sora Ruth și povestește cu mine. Cîteodată dorm pînă cînd sora Paula vine și-mi spune: 'Este timpul prînzului!' Pînă la cafea trebuie să stăm în cameră dar ne putem juca. Avem jocuri cu zaruri și altele asemănătoare. După cafea stăm iarăși afară sau cine vrea poate să se plimbe. Apoi mergem cu sora Ruth în pădure și povestim. Deseori îi povestesc sorei Ruth despre casa noastră. După cină mergem în sala de rugăciune. Aici sora Ruth ne citește un fragment din Biblie și cîntăm cîntări frumoase iar sora Paula ne acompaniază la armoniu. Lîngă mine se află un copil care plînge întotdeauna la ora de rugăciune și apoi îmi vine și mie să plîng. Seara avem toți puțin dor de casă.

Acum, dragă tată, vreau să închei. Să-mi scri și tu în curînd. Sora Ruth te salută pe tine, pe tanti Jenny, nenea Gerhard și pe cei doi băieți. Tanti Ruth o să-ți scrie în curînd. Te sărută a ta fiică Mary."

Curînd Mary se arată ca o pacientă dificilă. În primele zile surorile au menajat-o; dar tot așa nu se putea merge mai departe din pricina celorlalți mici pacienți. Mary a trebuit să învețe să se supună și acest lucru i se părea foarte greu. Ea a fost obișnuită, după ce se îmbolnăvisese, să facă întotdeauna numai ce-i trecea prin cap.

"A sosit timpul ca Mary să intre în alt mediu", spuse sora Ruth într-o seară către sora Paula.

"Dacă nu este prea tîrziu", zise Paula. "Eu nu știu dacă vom reuși să-i sfărîmăm încăpătînarea și să o facem să se supună regulilor noastre."

"Soră Paula, să nu ne pierdem așa repede răbdarea, Mary este doar de două săptămîni aici!"

"Ar trebui să o aveți o zi întreagă cu dumneavoastră, soră Ruth."

"Ce avem astăzi la prînz?" întrebă Mary.

"Eu cred, fasole verde", răspunse sora Paula prietenoasă.

"Fasole verde eu nu mănînc."

"O, această mîncare va trebui s-o mănînci totuși", spuse sora.

"Nu, nu-mi place, acasă niciodată nu am mîncat" preciză hotărîtă Mary.

"Aici însă vei mîncă", îi replică la fel de energic sora Paula. Mîncarea a fost adusă pe masă și într-adevăr era fasole verde. Cînd trebui să fie umplută farfuria fetitei, aceasta o ținu tare cu amîndouă mîinile.

"Eu nu vreau!"

"Dă aici farfuria", se împotrivi sora Paula.

"Nu!" se încăpătînă Mary.

"Dă imediat farfuria!"

"Eu nu vreau fasole verde!"

Cînd sora a vrut să-i ia farfuria, Mary o aruncă nervoasă și farfuria se sparse.

"Așa, acum nu mai poți să-mi pui fasole verde!" rîse Mary. Ea nu era deloc speriată că farfuria se sparse. Sora Paula se supără foarte tare, luă altă farfurie, puse puțină fasole și o așeză în fata fetitei. Supărată, aceasta împinse farfuria astfel încît mîncarea fierbinte îi căzu pe degete.

"Au, au!" țipă ea și apoi începu să plîngă. "Eu vreau acasă, eu vreau acasă, nu mai stau aici, eu vreau la tatăl meu!"

După ce plînsul trecu la plîns cu suspine, Mary a fost dusă de o îngrijitoare în pat. A mai plîns multă vreme pînă cînd a adormit.

Cînd se trezi, tanti Ruth se afla la patul ei. Începu iarăși să plîngă: "Eu vreau acasă, tanti Ruth, nu mai stau aici!"

Tanti Ruth îi șterse lacrimile și spuse liniștită: "Nu mai plînge, draga mea, atunci ne putem înțelege."

Ea plîngea mai departe. Tanti Ruth tăcea; ea se ruga în liniște ca Dumnezeu să-i dea cuvinte potrivite. A mai stat cîteva clipe la patul fetitei dar dacă a văzut că aceasta nu voia să înceteze, se ridică și spuse cu un ton liniștit:

"Vin iarăși după ce ai încetat cu plînsul."

"Rămîi aici, tanti Ruth, te rog, te rog, nu mai plîng!"

Sora Ruth se așeză iarăși, luă mîna fetitei și începu să o mîngîie. "Tu ești bună cu mine", spuse fetita încet.

"Toate sîntem bune cu tine, fetito" spuse ea.

"Nu, tanti Ruth, celelalte nu", se enervă Mary.

"Tu trebuie să rămîi liniștită, draga mea, altfel plec imediat. Vrei să-mi promiti?"

"Este așa de greu..."

"Dar se poate dacă vrei." Sora Ruth mîngîia mai departe mîna fetitei. "M-am întristat mult cînd am auzit cum s-a comportat fetita mea la masă..."

"Eu nu pot să mănînc fasole verde, tanti Ruth."

"Nu ți-am spus mai înainte: se poate dacă vrei?"

"Da - dar eu nu vreau să mănînc."

"Mary, ascultă-mă puțin. Noi avem aici aproape două sute de copii. Dacă am pregăti pentru fiecare doar ceea ce-i place, atunci în fiecare zi ar trebui să preparăm două sute de feluri de mîncare diferite. Ce gîndești tu, este posibil?"

Mary a dat din cap.

"Frumos din partea ta, că ești de acord", se bucură sora Ruth. "Acum gîndește-te ce ar fi, dacă toți copiii ar fi făcut ca tine: se dă ceva ce nu vreau să mănînc, atunci sparg farfuria! Poți să-ți imaginezi așa ceva? Ar fi frumos?"

Mary plecă ochii în jos roșind. Sora Ruth s-a bucurat în liniște de acest lucru. Apoi spuse mai departe: "Tu crezi cu adevărat, că sora Paula nu se poartă bine cu tine?"

"Da, așa cred."

"Mary", continuă sora Ruth liniștită și totuși foarte sigură. "Dacă tu te comporți cu ea așa de obraznic - nu tu îi faci greutăți încît ea nu se poate purta bine cu tine?"

Mary nu spuse nici un cuvînt iar sora Ruth luă aceasta ca încuviințare și spuse mai departe: "Dacă tu vrei ca toți oamenii să se poarte bine cu tine, atunci și tu însuți trebuie să te porți bine cu toți. Un proverb spune: 'Așa cum strigi într-o pădure, așa va răsună.' Ai auzit un ecou?"

"Da. "

"Atunci tu știi, dacă strigi 'măgar' ecoul nu va fi 'drăguță', nu-i așa?"

Acum Mary trebui să rîdă.

"Vezi, aceasta este așa de hazliu. Dar la fel de prostesc este să crezi, dacă ești obraznică, ceilalți să se bucure și să se poarte bine cu tine. Ești de acord?"

"Da, tanti Ruth."

"Dacă mă iubești puțin - vrei să-mi faci o mare bucurie?"

"Eu te iubesc foarte mult, tu știi asta. Fac tot ce-mi zici."

"Atunci du-te la sora Paula și cere-i iertare."

"O, acest lucru nu pot!"

"Atunci nu mai am ce să-ti spun; dar în dragostea ta, Mary, nu cred." Sora Ruth era foarte dezamăgită și tristă. Se ridică și se îndreptă spre ușă. Atunci Mary se ridică din pat și cu un ton schimbat o rugă:

"Rămîi numai puțin, tanti Ruth." Apoi îi promise: "Eu vreau chiar astăzi să o rog pe sora Paula să mă ierte."

Și ea își tinu cuvîntul.

Cîtva timp după această discuție Mary și-a dat toată osteneala; dar încăpățînarea ei veche mai exista și astfel cîteodată se ajungea la incidente neplăcute. Deseori sora Paula nu ajungea la nici un capăt cu comportamentul fetei în ciuda tuturor îngăduințelor și atunci sora Ruth trebuia să intervină.

Într-o zi cînd s-a produs iarăși un incident, sora Ruth i-a vorbit fetei pe un ton sever și serios: "Ascultă Mary ce am să-ti spun. Nu știu dacă domnul profesor ar fi de acord, dacă ar ști, că eu astăzi îți povestesc planurile pe care le avem cu tine. Dar eu mă bazez pe dragostea pe care o ai tu pentru mine. Mă bazez că tu o să ti secret ceea ce îți încredințez astăzi și vreau să vorbesc cu tine ca unui om în vîrstă și înțelegător. Dă-mi mîna, așa și acum ascultă: Medicul șef are speranța că noi putem să-ti facem iarăși sănătos piciorul și printr-o altă operație să-l facem la fel de lung ca celălalt picior sănătos. Domnul profesor este de părere că operația

anterioară nu a reușit deplin. Dacă ar fi din nou operat aici la noi ar putea fi posibil ca să poți merge fără cîrje."

Sora Ruth a observat cum Mary a început să tremure de emoție și cu greu se ținea să nu plîngă.

"Copilo", spuse ea mai departe, "poate nu fac bine că îți spun deja totul, dar eu te iubesc și îți vreau binele. De aceea îți divulg ceva ce nu aș fi avut voie propriu-zis să-ti spun. Pentru ce fac aceasta? Ah, toată noaptea m-am gîndit ce să fac. Ieri seară domnul profesor mi-a spus: 'Dacă fetita rămîne așa de nestăpînită și agitată și imediat se revoltă împotriva tuturor, nu există nici o perspectivă de reușită a operației; micuța trebuie să fie foarte liniștită. Vezi copilă, tu însuți poți să faci ceva pentru însănătoșirea ta. Nu merge totdeauna după dorințele noastre. Nu putem face ceea ce ne place doar nouă personal. Tu ai totuși libertate destulă și acolo unde trăiesc împreună mai mulți oameni, fiecare trebuie să se adapteze și să țină cont și de ceilalți. Acest lucru se face prin voința ta și dacă ești cu adevărat pregătită pentru acest lucru, Dumnezeu îți va da puterea necesară. Gîndește-te la Domnul Isus - tu știi cît S-a stăpînit El. A rostit El oare cuvinte de împotrivire? S-a revoltat El pentru orice fleac?"

"De dragul Domnului Isus? - eu m-am gîndit de dragul tău."

"Mary, eu nu te pot vindeca, acest lucru îl poate face numai Domnul Isus. Dacă este voia Lui ca să fi iarăși sănătoasă, El poate da medicului îndemînarea necesară și operația poate reuși."

"Dar cum pot să-L iubesc pe Domnul Isus pe care nu-L văd? Pe tine te văd și tu ești așa drăguță cu mine și-mi mîngîi mîna..."

"Prostuță mică", rîde sora Ruth și iubitoare se aplecă și o sărută pe Mary pe frunte. "Dragostea care o am față de tine mi-a pus-o Domnul Isus în inimă. El iubește oamenii și prin alți oameni, și astfel eu pot să-ți mîngîi mîna și să te iubesc."

Mary stătu liniștită și se gîndi; după cîteva clipe ea spuse: "Vreau să încerc, tanti Ruth."

Domnul Richter bătui la ușa familiei Karmann și cînd domnul Gerhard a deschis, el a spus foarte emoționat: "Am o scrisoare de la sora Ruth, trebuie să v-o citesc și dumneavoastră."

După ce luară loc domnul Richter citi:

"Mult stimat domnule Richter!

Vreau să vă dau iarăși vești. Astăzi pot să vă comunic lucruri îmbucurătoare. Starea sănătății fetei s-a îmbunătățit și ce este mai important este că ea a devenit liniștită. De patru săptămîni face băi cu cetină de brad care îi fac foarte bine. Ea se simte înviorată și sănătoasă și a ajuns pînă acolo că mănîncă orice mîncare. Ea s-a îngrășat cu două kilograme și medicul

este foarte mulțumit. Eu însumi mă bucur mult de fetiță. Există atîta farmec ascuns în ea chiar dacă a trebuit să treacă prin atîtea greutăți. Cu ajutorul lui Dumnezeu m-am ostenit ca s-o ajut să se lase de încăpăținare și de capriciile ei; și în această privință merge acum spre bine. Mai am și o chestiune foarte importantă. Din ordinul medicului șef trebuie să vă întreb dacă sînteti de acord cu o nouă operație la piciorul stîng al fetei. După părerea domnului profesor prima operație nu a reușit și piciorul nu trebuia să fie mai scurt. Sperăm, ca printr-un tratament făcut de chirurgii noștri, fetita să se însănătozeze și probabil să poată merge chiar fără cîrje. Eu personal am încredere în medicii noștri și vă sfătuiesc să faceți această încercare. Mai rău nu poate fi în niciun caz decît este acum. Vă rog să-mi comunicați dacă vă dați consimțămîntul pentru această intervenție chirurgicală. Intervenția poate avea loc numai dacă medicul vede 'negru pe alb' că dumneavoastră sînteți de acord.

Dumnezeu să fie cu dumneavoastră și salutați vă rog pe frații mei și băieții lor. Vă salută cordial a dumneavoastră soră Ruth."

Familia Karmann a ascultat cu mult interes și s-a bucurat. Domnul Karmann îl sfătui pe domnul Richter să fie de acord cu intervenția propusă.

Două zile mai tîrziu sora Ruth a primit răspunsul domnului Richter.

"Mult stimată soră Ruth!

Mii de mulțumiri pentru scrisoarea dumneavoastră. Eu sînt de acord cu operația și sper că Dumnezeu va face să reușească. Bineînțeles doresc ca în acest timp să fiu în apropierea fetei mele și doresc să-mi iau liber pentru cîteva zile. Va fi desigur în apropierea sanatoriului un pension cu posibilități de cazare. Pentru mine ar fi o mare mîngîiere dacă Mary și cu mine ne-am putea vedea toată ziua. Mă bucur mult să-mi revăd fetita așa de curînd și pe dumneavoastră la fel, dragă soră Ruth.

Cu toată afecțiunea Herbert Richter."

Operația a reușit. Cînd a sosit domnul Richter trecuseră deja de atunci opt zile. S-a considerat că este mai bine ca tatăl să nu fie acolo pentru a nu fi tulburată mica pacientă. Cînd a sosit el, fetita era deja în pat și se simțea foarte bine. Au fost zile de neuitat cele pe care le-a petrecut la patul micuței paciente. Dar și orele în care a avut lungi și serioase discuții cu sora Ruth rămînd de neuitat. Înainte de a pleca tatăl, Mary a putut pentru prima dată să părăsească patul. Ea primi, în locul cîrjelor, un baston și sprijinită de sora Ruth făcu primele încercări de mers. În fiecare zi putea să facă câțiva pași. Tatăl a putut pleca acasa fericit.

“Peste patrusprezece zile vin iarăși să te iau acasă - dacă vrea așa Dumnezeu - sănătoasă”, spuse el la despărțire.

Spre surprinderea tatălui, Mary era liniștită, și când acesta o întrebă: “Nu te bucuri?”, ea răspunse încet:

“Atunci trebuie să fii departe de tanti Ruth”, apoi îi veniră lacrimile.

După plecarea tatălui, Mary se preocupa tot timpul cu apropiata despărțire de tanti Ruth. Aceasta avu iarăși o discuție serioasă cu micuța ei prietenă:

“Fetița mea dragă, crede-mă, nici mie nu-mi este ușoară despărțirea și te iubesc oarte mult; dar trebuie să luăm totul din mâna lui Dumnezeu, din mâna Mântuitorului și Domnului nostru care te-a făcut iarăși sănătoasă. Nu uita ce bine ți-a făcut El. Nu mi-ai spus tu că El este Mântuitorul tău iar tu ești oița Lui? Acum tu știi: oițele se încred în Păstorul lor, ascultă glasul Lui și Îl urmează. El totdeauna îți vrea binele. Fii mulțumită căci tu știi, nu merge totdeauna după dorințele noastre. Mulțumește-i pentru ceea ce ți-a dăruit.”

“Aceasta vreau s-o fac, tanti Ruth - dar dacă aș putea să iau cu mine.”

“Dacă Dumnezeu vrea să ne despărțim atunci trebuie să ne supunem. De altfel - tu ai un nume așa frumos. Propriu-zis pe tine te cheamă ‘Maria’ ca pe mama Mântuitorului. Te-ai gândit vreodată la acest lucru?”

“Nu, tanti Ruth, nu m-am gândit pentru că pe mine nu mă strigă ‘Maria’.”

“Ști tu ce femeie cu frica de Dumnezeu, smerită și ascultătoare a fost Maria? - știi tu ce a spus ea odată când i-a fost greu și de neconceput?”

Mary dădu din cap.

“‘Iată roaba Domnului facă-mi-se după cuvintele tale.’ Aceste cuvinte doresc să ți le dau ca un însoțitor în toată viața ta. Și dacă Dumnezeu spune astăzi către tine și mine: ‘Trebuie să vă despărțiți’, atunci noi să răspundem: ‘Iată roaba Ta, voia Ta să se împlinească!’ ”

Trecură câteva zile. Într-o zi Mary veni la sora Ruth cu ochi strălucitori și zâmbet pe buze.

“Ce este, draga mea?”

“Tanti Ruth, eu pot!”

“Ce poți?”

“Cuvintele acelea grele.” Apoi cu voce clară a spus sigură și liniștită: “Iată roaba Domnului; să mi se facă după cuvintele Tale.”

Apoi sora Ruth o luă pe micuța ei prietenă în brațe, pentru că știa ce înseamnă pentru Mary să se abțină de la propria ei dorință. “Micuța Maria!”, spuse sora Ruth.

Iarăși au trecut câteva zile și despărțirea era tot mai aproape. Sora Ruth primi o scrisoare de la Domnul Richter și ea se gândi că el vrea să o informeze în ce zi și cu ce tren va veni să i-a fetița. Dar când a citit scrisoare în ochii sorei Ruth au apărut lacrimi. Speriată, Mary o întrebă:

“Ce este tanti Ruth?”

“Hai să mergem în pădure, trebuie să te întreb ceva.”

“De ce nu poți să mă întrebi aici?”

“Vino fetițo.”

Pe drum nu vorbiră nimic. Inima fetei bătea tare. Ea nu se gândea la altceva, decât că i s-a întâmplat ceva tatălui. Trebuia să fie ceva grav din moment ce sora Ruth îi venea așa greu să-i spună.

În sfârșit tanti Ruth începu: “Ce frumos, micuțo Maria, că tu ai învățat să spui: 'Voia Ta să se facă!' Deseori...”

"Spune-mi te rog ce este scris în scrisoare..."

"... deseori așa este în viață, putem renunța la împlinirea unei dorințe arzătoare dar care totuși se împlinește."

Mary încă nu înțelegea ce voia să spună tanti Ruth și întrebă:

"Despre care dorință vorbești, tanti Ruth?"

"Tu ai încă dorința să nu te desparți de mine."

"Da, și...?"

"Acum totul se află în mâinile tale dacă vrei sau nu să te desparți de mine."

"Cum să înțeleg aceasta?"

"Dacă tu vrei să nu-mi mai spui 'tanti Ruth' ci 'mama' atunci vin cu tine acasă și rămân pentru totdeauna cu tine și cu tatăl tău."

Mary rămase cu gura deschisă de mirare. Ea era așa de uimită că nu a putut răspunde imediat.

"Vrei?" întrebă tanti Ruth.

Atunci fetita o cuprinse în brațe pe tanti Ruth și strigă fericită: "Mamă!"

Ele stătură mult timp așa pînă cînd sora Ruth se desfăcu din brațele fetei, o privi cu dragoste și apoi îi șopti în ureche: "Iar eu o să-ți spun întotdeauna Maria!"

“Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfârșitul veacului” (Matei 28. 20)

Cadoul zilei de naștere

Era într-o seară furtunoasă de noiembrie. Vîntul sufla cu putere printre pomi și scutura frunzele de pe ramuri. O ploaie mărunță se prelingea și înfășură satul, pășunile și pădurea într-o culoare cenușie și posomorită. Locuitorii satului își terminau repede lucrările în jurul casei, apoi se retrăgeau în case. Din acest motiv satul părea mort.

Într-una din ultimile case ale satului se deschise ușa și doi bărbați ieșiră afară. Unul dintre ei îmbrăcat într-un palton călduros se pregătea grăbit să plece, dar celălalt, un țăran tînăr îl reținu o clipă sub copertina largă.

"Domnule doctor", spuse el emoționat în timp ce îi strîngea mîna, "nu știu cum pot să vă mulțumesc pentru serviciul pe care ni l-ati făcut astăzi. Dacă ar fi murit copilul - eu cred că soția mea n-ar fi supraviețuit; de altfel ea este foarte surmenată de multe nopți de veghe și de toate celelalte griji și neliniști. Dumneavoastră ați salvat viața Măriei mele!"

"Să dăm slavă lui Dumnezeu", replică medicul cu tărie; "pentru mine întotdeauna este o mîngîiere în meseria mea, că moartea și viața nu se află în mîinile noastre, ci noi stăm în slujba Celui Veșnic. Și acolo unde Dumnezeu ajută așa de minunat, peste toate așteptările și speranțele noastre, atunci Lui îi revine toată cinstea și mulțumirea noastră din adîncul inimii."

"Dumneavoastră aveți dreptate, domnule doctor", răspunse țăranul; "și totuși vă sîntem îndatorați cu multă mulțumire și nu vă vom uita niciodată!"

Cei doi bărbați își mai strînseră o dată mîinile. În timp ce tatăl fericit se întorcea în casa lui, medicul porni la drum. Și el se bucura să-și poată saluta curînd pe cei iubiți ai lui, care simt așa de des lipsa tatălui.

Tocmai voia să apuce pe cărarea ce ducea spre casă cînd din marginea pădurii licări o lumină care-l privea parcă rugător. Acolo locuia o tînără văduvă bolnavă căreia îi promisese o vizită. Dar nu-i era ușor, după o zi plină, să facă și acest drum prin acea vreme aspră. Totuși - mîine s-ar putea să fie prea tîrziu!

Puțin mai tîrziu intră în camera cu aer închis și puțin luminată. Acolo se afla tînăra femeie istovită. La capătul patului ședea o vecină bătrînă care-i dădea din cînd în cînd o mînă de ajutor. Pe celălalt perete se afla un pătuc de copii; în el dormea, învelit în pături vechi, băiețelul de trei luni al văduvei. Medicul se apropie de patul bolnavei și-i luă mîna slabă și fierbinte.

"O, domnule doctor", spuse ea cu greutate, "mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că ați mai venit! Pentru mine nu mai puteți face nimic; eu mă duc acasă. Dar ce va fi de copilul meu?"

Trebuie să-l las singur în lume." Ea își fixă ochii fricoși și întrebători spre fata miloasă a medicului.

"Dumnezeul nostru este încă un Tată al orfanilor", răspunse medicul adânc emoționat. "El nu va părăsi nici pe copilul dumneavoastră. Vreau să fac totul pentru ca el să fie dus undeva, pentru a fi îngrijit și educat."

"Dumnezeu să vă răsplătească, domnule doctor!" șopti muribunda ușurată. "Eu vreau să-l încredințez pe micuțul meu în mâinile lui Dumnezeu; în toate suferințele și necazurile m-am simțit ocrotită sub paza Sa credincioasă. Curînd voi fi pentru veșnicie la El."

Medicul îi mai dădu cîteva prescripții bătrînei femei apoi părăsi în liniște camera. Acum putea să-și îndrepte pașii spre casă. Totuși înainta încet. Gînduri adînci îi moderau mersul de altfel grăbit. Îl mișca întrebarea serioasă: Ce se va întîmpla cu micuțul băiat? El nu găsea nici o soluție satisfăcătoare; astfel ajunse mai repede acasă decît ar fi vrut.

Tatăl a fost primit cu strigăte de bucurie de către cei patru copii ai săi. Dar l-au așteptat în zadar. Rudolf, băiatul cel mare, își sărbătorea ziua de naștere dar fără tata nu se puteau bucura așa de mult. Și tocmai astăzi a întîrziat așa de mult! Totuși acum stau cu toții la masă și mănîncă tortul.

Pe locul lui Rudolf se află cîteva mici cadouri care i-au fost pregătite de ceilalți frați. Cadoul părinților, o sanie nouă, pe care și-o dorea Rudolf, lipsea însă și urma s-o primească mai tîrziu. În mijlocul copiilor veseli tatăl stătea mai tăcut ca altădată. El se gîndea la micul băietei care în curînd va deveni un orfan. I se părea că Domnul Isus i-ar spune: "Cine primește un astfel de copilaș în Numele Meu, Mă primește pe Mine."

Mama l-a observat. Cu dragoste ea îi luă mîna și îl întrebă: "Tată, ești obosit sau îți lipsește ceva?" Apoi el povesti despre vizita făcută la tînăra femeie care trebuia să-și lase copilașul singur; ea nu are pe nimeni căruia să-i încredințeze copilul. De aceea el se gîndea mereu la acest lucru.

Toți au ascultat cu atenție vestea tatălui. În ochii mamei se aflau lacrimi; și în ea se trezi un gînd, pe care-l aduse în liniște în rugăciune înaintea lui Dumnezeu.

"Tată", întrerupse Rudolf liniștea, "nu putem aduce la noi copilașul? Apoi va fi frățiorul nostru?"

"Dacă este voia lui Dumnezeu vrem să facem acest lucru. Cu toate că nu sîntem bogați iar mama trebuie de multe ori să facă economii. Și cînd iei un astfel de copilaș nu trebuie să te îngrijești doar de necesitățile lui exterioare, ci ești răspunzător în fata lui Dumnezeu de sufletul lui."

"Tată", spuse Rudolf, "este bine că nu am cumpărat sania cea nouă. O reparăm pe cea veche și apoi noul frățior este darul meu de ziua mea de naștere."

"Atunci vrem să-l primim pe acest copilaș în Numele lui Dumnezeu și-i vom dăruia un loc aici la noi; pentru aceasta El ne va da binecuvântarea Sa. Ce gîndești, mamă, dacă ne-am duce mîine să-l luăm?"

"De ce mîine?" întrebă soția medicului. "Eu doresc să iau de pe inimă cît mai repede grija bieteii mame. Nu putem merge împreună chiar acum?" Ea pregăti repede ceva pentru primirea copilului și cîteva minute mai tîrziu cei doi se aflau pe drumul spre locuința văduvei.

Bolnava tocmai se trezise dintr-o ațipeală scurtă, cînd ușa se deschise și spre mirarea ei intră medicul și soția lui. Ea află că copilașul ei va avea un loc în familia doctorului și nu va duce lipsă de dragostea părinților și a fraților.

Peste fata palidă a muribundeii se răsîndi o lumină strălucitoare și ținînd mîna soției medicului în a ei, șopti: "Acum Dumnezeu a făcut totul bine! Nespuse de mult să vă binecuvînteze El în tot ce veți face pentru copilul meu! Aceasta este ultima mea dorință și ea se va împlini cu siguranță. Lăsați-mă să mai privesc încă o dată copilul meu!" Și pentru ultima dată ea privi micuța fată și sărută obrăjorii plăpînzi.

Cîteva ore mai tîrziu tînăra femeie putu să adoarmă în pace în liniștea veșnică a poporului lui Dumnezeu, în timp ce în casa medicului, băielul ei dormea liniștit și fericit.

Afară se părea că toată viața bogată a naturii a murit și era îngropată; dar în familia medicului înfloreau o plantă plăpîndă, creștea și se dezvoltă sub îngrijirea plină de dragoste. Cine ar fi văzut făptura palidă pe care au adus-o medicul și soția lui de cîteva săptămîni în casa lor, nu ar fi recunoscut-o în micuțul Paul, care era cel mai drag întregii familii. Nimeni în afară de mama nu îngrijea așa de mult de copil ca Rudolf. Era ca și cum cu cadoul de ziua de naștere, Rudolf ar fi primit un drept de proprietate deosebit asupra frățiorului. În fiecare zi observa ceva nou la el și apoi triumfător le spunea și celorlalți - Era de mirare, cum un băiat așa de neastîmpărat cum era Rudolf, care nu putea fi ținut în cameră, stătea acum ore în șir și se juca cu frățiorul ca și cum altceva mai frumos n-ar fi existat.

Nu numai Rudolf dar și ceilalți frați ai lui ajutau la îngrijirea frățiorului. Totuși toți simțeau că au primit pe micuțul Paul într-un fel deosebit din mîna lui Dumnezeu. De aceea îl și iubeau foarte mult.

O dată cu venirea în casă a copilului venise și o bogată binecuvîntare; părinții se bucurau mult și mulțumeau lui Dumnezeu. După cum au pus grija pentru cei patru copii ai lor în mîna lui Dumnezeu, tot așa i-au încredințat Lui și acest al cincilea copil. Bunuri materiale nu-i

puteau lăsa; dar zi de zi îl aduceau în rugăciune în fata bunului Păstor pentru ca El să-l binecuvinteze și de timpuriu să se întoarcă la El.

De la acea noapte de noiembrie de când micuțul Paul a fost primit în casa medicului au trecut opt ani. Iarăși trebuia sărbătorită ziua de naștere a lui Rudolf. De data aceasta nu mai era o zi furtunoasă, ci o zi însorită și blândă de noiembrie. Dar astăzi nu mai era acea adevărată veselie, cum domnea de obicei la acea pregătire festivă. Toți erau puțin întristați.

Rudolf frecventa de câțiva ani o școală superioară în orașul învecinat. Acolo locuia la niște cunoscuți pentru că drumul de la școală pînă acasă era prea lung pentru a-l parcurge zilnic. La început venea des acasă; drumul nu i se părea prea lung, nici o vreme nu-l reținea. Studiul său nu suferea din această cauză, notele lui erau dintre cele mai bune. Venirea în casa părintească era de fiecare dată o sărbătoare de bucurie. Ochii lui Paul străluceau atunci mai luminoși, legîndu-i pe amîndoi o prietenie intimă.

Dar cu timpul s-a schimbat totul. Vizitele lui Rudolf au devenit scurte și rare; el punea tot felul de motive. El nu mai era acel băiat vesel cu privirea sinceră și notele erau mai puțin favorabile. Deseori era morocănos iar la întrebările pline de grijă ale părinților dădea răspunsuri superficiale.

De cîteva ori Rudolf a adus și un prieten, de care se legase în ultimul timp și pe care-l admira mult. Acesta provenea dintr-o familie cu vază. Părinții lui muriseră și el locuia la niște rude care din păcate îi dădeau voie tînărului să facă totdeauna ceea ce își dorea.

Părinții lui Rudolf nu agreau această legătură; comportarea arogantă și ușuratică a lui Bernhard nu se potrivea cu spiritul din casa lor. Ei l-au avertizat pe fiul lor de acest prieten, despre care se vorbeau tot felul de lucruri rele. Rudolf respingea orice învinuire împotriva prietenului său. El nu-l mai aduse acasă și vorbea rareori de Bernhard; cu toate acestea Rudolf era tot mai atașat de prietenul său. Rudolf s-a dezgustat de studiul serios deoarece prietenul său îl lua în rîs și-i vorbea numai despre constrîngerii nejustificate și restricții. Cît trăiești viața trebuie trăită!, era deviza lui. Rudolf îi dădea din zi în zi tot mai multă dreptate. Condițiile de viață ale lui Bernhard i se păreau demne de invidiat, deoarece acesta avea zilnic mulți bani de buzunar și nu trebuia să-și reducă cheltuielile. Rudolf primea des o bună parte din banii acestuia și curînd se obișnuia așa de bine cu felul de-a trăi al lui Bernhard încît ajunsese să depindă pe deplin de prietenul său și nu se mai simțea bine în casa părintească, simplă și modestă. Ce plictisitoare i se păreau chiar și acele puține ore pe care le petrecea acolo! Îi era de neînchipuit că odată s-a simțit așa de fericit într-o astfel de îngrăditură. Și totuși cîteodată

ducea dorul acelor timpuri trecute. Dar ținta sa era să se debaraseze de toate constrângerile casei părintești.

Așa se făcu că vizitele lui Rudolf acasă deveniră atît pentru el cît și pentru ai săi tot mai neîmbucurătoare. Fruntea tatălui era înnorată, ochii mamei priveau triști și copii au observat că pe inima părinților apăsă o grijă tăinuită.

Mama era ocupată cu pregătirea tortului pentru sărbătoare. Rugăciuni fierbinți se ridicau spre Domnul; adeseori a vărsat lacrimi multe pentru fiul îndepărtat și acum se simțea înconjurată de două brațe mici:

"O mamă, dragă mamă", strigă Paul, "nu trebuie să fi așa tristă; Domnul Isus va asculta cu siguranță rugăciunile noastre pentru Rudolf."

"Tu ești și rămii raza mea de soare!" spuse ea încet strîngînd la piept pe micuțul ei.

Rudolf putea veni în orice moment. Desigur, astăzi de ziua lui de naștere nu se va lăsa prea mult așteptat! Dar orele după amiezii au trecut, s-a făcut seară și frații așteptau nerăbdători pe fratele lor. Dar așteptarea lor era în zadar.

După un timp toată familia s-a strîns în cameră; toți s-au așezat la masă iar tatăl rosti o rugăciune. Atunci ușa casei se deschise, se auziră pași repezi în coridor și Rudolf intră gîfîind și înfierbîntat.

"Bună seara!" spuse el grăbit în timp ce își ștergea transpirația de pe frunte; "îmi pare rău că ați așteptat așa mult după mine, dar n-am putut veni mai repede." Toți l-au salutat cu dragoste încît el a fost foarte încurcat.

"Dumnezeu să fie călăuza și ajutorul tău în noul an de viață!" spuse cu dragoste mama, iar frații l-au condus la locul lui unde erau pregătite frumoase cadouri. Dragostea pe care o simțea din partea tuturor i-a mers totuși la inimă și el s-a străduit să fie mai vesel în această seară. Toți se bucurau; totuși seara, înainte de-a merge la culcare, tatăl a spus bucuros: "Se nimerește bine că mîine este duminică și poți rămîne toată ziua la noi", dar Rudolf replică nehotărît: "Nu, din păcate nu, trebuie să plec imediat după masa de prînz."

"Ce te preocupă așa de important?" întrebă tatăl dezamăgit.

"Nu este ceva așa de important dar sînt așteptat."

"Văd", vorbi tatăl cu un ton serios, "că tu nu mai vrei să-mi dai socoteală de îndeletnicirile tale; dar este Unul care ți-o cere - vei sta cîndva înaintea Lui!"

Într-o zi frumoasă de martie doi bărbați tineri se plimbau pe drumul dintre grădini și cîmp care ducea spre oraș.

"Vezi, Rudolf", spuse celălalt, "trebuie să ajungi odată să te eliberezi de casă; astăzi se gîndește cu totul altfel despre relațiile dintre generații. O astfel de subordonare față de părinți nu este normală și frînează dezvoltarea unui bărbat tînăr; el nu va deveni niciodată independent și el nu-și va asuma nici o răspundere în viață. Tocmai la tine acasă se găsește această situație; cred că ești sătul pînă peste cap! Nu poți să-ți trăiești propria ta viață după ideile tale, decît după șablonul vremurilor lui Avraam?"

"Tu ai vorbit bine, tu ești propriul tău conducător și domn; eu nu pot - încă nu! - să fac ceea ce vreau."

"Atunci va fi timp ca să te schimbi. Tatăl tău ca om cult ar trebui să-și schimbe modul de gîndire - cerințele tinerilor necesită cheltuieli, doar nu trăiește cu desăvîrșire în afara lumii? - și dacă nu se înțelege atunci depărtează-te; ferice de omul care nu se tine strîns de bucățica de pămînt pe care l-a aruncat destinul. Lumea este mare și largă, foarte largă..."

"Ce vrei să spui cu asta?" întrebă Rudolf mirat. "Ai chef să hoinărești chiar peste apă?"

"Exact asta vreau. Vreau să plec din acest aer stricat, vreau să văd ceva din lume și să trăiesc ceva!"

Cei doi aproape au ajuns în oraș. Rudolf nu se mai gîndi mult și spuse hotărît: "Și eu vin!" Dar în aceeași clipă își aminti ce-i scrisese tatăl de cîteva zile: "Nu, băiete, omul nu este fericit cînd poate să facă ce-i place. Drumurile proprii au dus deja pe mulți în nefericire și pierzare. Dacă Fiul te face liber ești cu adevărat liber..."

Totuși - cîteva zile mai tîrziu Rudolf se afla pe drumul spre părinții lui; era îngrijorat pentru că trebuia să se prezinte cu planul lui înaintea lor. El știa ce durere le va pricinui. Și ca să-și liniștească conștiința care-l acuza, își spunea că lor ar trebui să le pară bine să-l vadă plecînd - ultima sa vizită a adus numai neliniște și grijă în familie. Dar cu cît se apropia de casă cu atît mai mult i se risipea imaginea strălucitoare a viitorului pe care și-l închipuise.

Deodată îi apărură în întîmpinare micuțul Paul.

"O Rudolf!", strigă el, bucuros de venirea neașteptată a fratelui; "ce bine este că ai venit; va fi o surpriză plăcută!"

"De asta mă îndoiesc", spuse Rudolf, "vizita mea nu este deloc potrivită pentru a face bucurie. Acum însă se va termina totul."

"Se va termina....? Nu mai vrei să vi acasă? Pleci departe?" întrebă cu frică Paul.

"Da, micuțule, departe. Astăzi am venit să vorbesc despre acest lucru cu părinții. Du-te băiete la jocurile tale, vreau să fiu singur cînd voi vorbi cu părinții."

Mîhnit Paul se întoarse în grădină; acolo se așeză într-un colț și începu să plîngă amarnic.

Între timp Rudolf intră în camera de lucru a tatălui. Cu multă dragoste părinții au încercat să-l abată pe fiul lor de la drumul său. Trebuia să fie acesta rodul multelor lor rugăciuni, că el se debarasa de influența părinților și dorea să plece alături de prietenul său îndoielnic între străini?

"Rudolf", încheie tatăl discuția, "dacă nu vrei să-ți continui studiul și vrei să-l schimbi cu o altă meserie, noi nu-ți stăm în cale, nu te forțăm cu nimic. Dar la o astfel de încercare negândită nu ne putem da consimțământul și Dumnezeu să te păzească deși vrei să faci ceva fără voia părinților tăi. Învăță bine deocamdată mai departe și va veni timpul când vei putea pleca în lumea largă, dar atunci cu alte planuri și alte teluri, și în altă companie și atunci nu-ți va lipsi nici binecuvântarea noastră."

În aceeași seară Rudolf se plimba încoace și încolo prin camera lui. Sufletul lui era ca o mare răscolită și furtunoasă. El a trebuit să recunoască că părinții lui îi vreau numai binele; dar în același timp nu voia să-și calce cuvântul față de prietenul său și să apară ca un laș.

Ziua următoare se despărți de părinți și frați și se întoarse în oraș. Comportamentul lui i-a lăsat pe părinți să spere că a ajuns la o convingere și va urma sfatul lor. După ce a mers o bucată de drum și a vrut să apuce pe o scurtătură peste câmp auzi pași repezi în spatele lui. Era Paul.

"Eu vreau să merg o bucată de drum cu tine", spuse Paul și luă geanta fratelui. Rudolf îl luă pe micuț de mână și merse mai departe în liniște până la bătrînul tei unde era o răscruce de drumuri. Acolo Rudolf spuse: "Acum întoarce-te acasă; rămîi cu bine și îmbrățișază-mă încă o dată."

"Rudolf, eu știu ce ai de gînd să faci", spuse Paul tinîndu-și cu greu plînsul. "Eu mă voi ruga în fiecare zi pentru tine, atunci vei veni iarăși înapoi."

Rudolf a fost surprins și șovăi o clipă, apoi mîngîie încă o dată părul ciufulit al micuțului și porni spre oraș.

Ziua plecării sosi. Pentru a evita scenele neplăcute ale despărțirii, Rudolf a scris o scrisoare părinților, în care le comunica hotărîrea lui. Și apoi plecă în lumea largă, în libertatea visată! Ei au trecut prin multe orașe, au vizitat expoziții de artă și au văzut tot felul de monumente, mînceau și beau tot ce doreau și nu duceau lipsă de nimic. Din cînd în cînd foloseau și trenul. Portofelul lui Bernhard era plin. În sfîrșit au ajuns la mare. De pe un observator al marelui oraș puteau vedea departe peste mare. Această panoramă a făcut asupra lui Rudolf o impresie puternică. Deodată îl surprinse ca un fior rece întrebarea neliniștitoare: Vrei să mergi pe apă fără binecuvîntarea părinților?

Obosiți de călătorie și de tot ceea ce văzuseră în ultimile zile, căutau acum o gazdă pentru noapte. Se făcu miezul nopții pînă ajunseră în camera lor. A doua zi doreau să se informeze în port de un vapor.

Dimineața s-au trezit cu greu. În timp ce Bernhard mai dormea, Rudolf căută în geanta sa de voiaj. Mirat găsi o scrisoare mică cu adresa "pentru dragul meu Rudolf." Acesta era scrisul lui Paul. Rudolf a privit uimit scrisoarea. Probabil că Paul i-a pus-o în geanta de voiaj cînd a dus-o pe drumul spre oraș. Rudolf deschise cu emoție scrisoarea:

"Dragul meu Rudolf!

Eu știu că tu vrei să mergi departe și poate nu vei mai veni înapoi. Cît de triști sînt toti! Tata și mama și noi toti te iubim mult și ne bucurăm dacă te întorci. Te rog, nu pleca departe cu prietenul tău! Oamenii străini dintr-o țară străină nu te vor iubi. De aceea vino curînd acasă! Tu știi povestea cu fiul risipitor, care și el a făcut mult necaz tatălui său. El a fost foarte nefericit în țara străină și apoi s-a întors acasă, iar tatăl său s-a bucurat tare mult cînd l-a văzut. Mama plînge des pentru tine, poate se gîndește că o să-ți meargă și ție ca fiului risipitor. Dar nu-i așa, că tu te întorci? Mă rog pentru acest lucru în fiecare zi Domnului Isus; și pe tine El te iubește.

Al tău frate Paul"

Rudolf citi cuvintele micuțului său frate cu adîncă emoție. Deodată îl cuprinse un regret puternic. El a făcut părinților o mîhnire adîncă și aceasta îi apăsă greu pe conștiință. Camera mică de hotel îi deveni prea strîmtă. Își strînse în grabă putinele lucruri, îl privi încă o dată pe Bernhard și puțin mai tîrziu părăsi orașul. Pe cîmpul liber găsi în sfîrșit un loc liniștit, se așeză în iarbă, luă din nou scrisoarea și o citi cu ochii în lacrimi. "Doamne, am păcătuit; ajută-mă să pun totul în ordine!", acesta era strigătul inimii sale și el se afla în rugăciunea plină de căință care îi deschise și fiului risipitor calea spre tatăl.

În casa medicului se făceau pregătiri de Rusalii. Mamei îi plăcea să termine la timp treburile casei pentru a se putea ocupa de copii. Ea se bucura că fiica ei Elisabeth a ajutat-o așa mult. Totuși peste fața ei aluneca o îngrijorare dureroasă ori de cîte ori se gîndea la fiul ei cel mare; căci de la acea scrisoare, în care el i-a informat de călătoria sa, nu mai primiseră nici o veste de la el. "O, Doamne, nu lăsa copilul meu din ochii Tăi și adu-l iarăși înapoi!" Acesta era totdeauna oftatul inimii ei.

Paul veni în casă.

"Mamă", spuse el încet și șovăind puțin, "mă duc iarăși. Nu-i așa că tu nu te superi dacă vin mai târziu?"

"Du-te în Numele lui Dumnezeu, băiatul meu!" încuvință mama.

De câte ori nu fusese Paul pînă la răscrucea de drumuri! În speranța că-l va vedea pe fratele lui venind dinspre oraș, el stătea mult timp acolo și privea. Dar el se întorcea trist și singur înapoi. Ajunse repede la capătul drumului. Acolo sub teiul cel mare s-a despărțit de fratele lui. Aici dorea să-l aștepte iarăși. Soarele era spre asfințit. Din timp în timp privea în direcția orașului. Deodată se ivi în depărtare o siluetă de bărbat. Paul strînse încordat ochii.

"Dacă ar fi el!" spera Paul.

Drumul făcea o cotitură și astfel ascunse călătorul pentru cîteva clipe. Acum se vedea iarăși. Și cu adevărat - era fratele așteptat cu nerăbdare !

"Cum de-ai venit aici, Paul? M-ai așteptat pe mine?" strigă Rudolf emoționat și-l cuprinse pe pe cel mic în brațe.

Rudolf era palid și istovit, sleit de puteri în trup și suflet. În bucuria lui nespus de mare, Paul nu observă acest lucru și mîna în mîna mergeau amîndoi spre casă.

Neobservați intrară din grădină în casă. Ușa camerei a fost deschisă încet și înainte ca Rudolf să-și dea seama, se găsi în mijlocul celor dragi ai lui care i-au urat bun venit.

"Iertati-mă!" Acesta a fost singurul cuvînt pe care cel reîntors l-a putut spune în acea clipă. După ce trecu primul val de bucurie, el își recunoscu vina. Apoi povesti întîmplările lui - și despre acea oră cînd Dumnezeu i-a deschis ochii prin scrisoarea lui Paul; a povestit cum s-a hotărît să se despartă de prietenul său și a pornit la drum fără bani. A fost un drum foarte greu. Cîteodată a lucrat cîte-o zi întreagă la un țăran pentru a putea primi ceva de mîncare. Multe nopți a trebuit să le petreacă sub cerul liber. Cîteva zile a avut febră și a înnoptat într-o șură veche; soția miloasă a țăranului l-a îngrijit cu cele necesare. A recunoscut că Dumnezeu i-a dăruit mult har. Acum era acasă. De aceea pentru toți era o bucurie foarte mare.

“Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește”

(Psalmul 41:1)

Cristina și mielul ei

În apropierea unui sătuleț, din Italia, trăia odată o fetiță pe nume Cristina. Ea locuia cu părinții săi într-o colibă de la marginea pădurii. Tatăl ei fiind foarte sărac, își câștiga pâinea zilnică destul de greu, ca lucrător pe unde putea. Dar, deși sărac, el se simțea foarte bogat și fericit deoarece împreună cu soția lui erau temători de Dumnezeu, iubindu-l foarte mult. Când tata pleca la lucru, mama lua pe Cristina în brațe și citea cu ea din Biblie; îi spunea despre Mântuitorul care a venit pe pământ și ne-a iubit atât mult încât și-a dat chiar și viața pe crucea de pe Golgota și apoi cum a înviat spre bucuria ucenicilor întristați de moartea Sa. Fetița știa bine că Domnul Isus este în cer și că mijlocește nu numai pentru oameni mari, ci, și pentru ea. Cristina știa că inima ei trebuie curățită de păcat prin sângele Domnului Isus Hristos. Cu toate că era o fetiță bună se întâmpla însă să fie și ea câteodată neascultătoare și mai scăpa din când în când câte o minciună. Știa că înaintea lui Dumnezeu o minciună, cât de mică, este o greșeală, un păcat. Și în Biblie este scris că mincinoșii nu vor intra în bucuria cerească.

În ținutul acela venea deseori un cioban cu oile sale. Cristina mergea de multe ori pe la el și îi dădea o mână de ajutor la ce putea, fără ca să aștepte vreo răsplată pentru osteneala sa. Uneori ciobanul îi dăruia din bunătățile sale, și atunci fetița se grăbea să le ducă mamei sale făcându-i mare bucurie. Într-un an, ciobanul a avut mulți miei și ca să-i facă o bucurie fetitei îi dăruia un miel. Nu vă puteți imagina bucuria Cristinei; ea sărea, alerga, nu știa cum să-și arate mai bine recunoștința față de cioban. Acum își dădea osteneala ca să ajute mai mult și mai bine ca înainte. Ciobanul era mulțumit de Cristina.

A venit iarna și odată cu venirea ei ciobanul a plecat cu turma sa. Cristina își strânse fin pentru mielușelul său, iar când a sosit primăvara mergea cu el la pășune.

Fetița a început să meargă la școală și se bucura că în curînd va putea citi tot așa de bine ca și mama ei. Mielul creștea și sub îngrijirea micii stăpîne se făcu mare și frumos. Cristina îl iubea ca pe un frățior mai mic.

Într-o zi aude că o cheamă măcelarul: "Fetito, nu vrei să-mi vinzi mie mielul tău? Îți dau trei sute de lire pe el." "Să-mi vînd mielul ca să-l tai dumneata? Mai bine aș muri de foame!" Cu ochii plini de lacrimi alergă acasă și povesti părinților cele spuse de măcelar.

A venit iarăși iarna, o iarnă grea. Tatăl Cristinei se îmbolnăvi tare grav și căzu la pat. Sărmana mamă era tare îngrijorată și se întreba de unde va mai primi bani pentru pâinea zilnică, medicamente și doctor. Cristina văzînd că mama plînge, plîngea și ea. "Nu mai plînge", îi zicea mama, "roagă-te lui Dumnezeu căci El nu părăsește pe ai Săi și El te va asculta." Cristina

se ruga din inimă și cu credință: "Doamne, Tu care poți să faci orice, Te rog vindecă și pe tatăl meu și arată-mi ce pot face pentru el."

Într-o zi, după ce se rugase astfel, un gând îi trecu prin minte... Mielul! Își aduse aminte de vorbele măcelarului..., dar la gândul acesta i se rupea inima. Merse la școală, însă gândul la miel o urmărea mereu. Întorcându-se acasă își aruncă o privire în măcelărie, apoi alergă îngrozită. Deodată se opri. Se întrebă: "Pe cine iubesc eu mai mult: pe miel sau pe tatăl meu?" Gândul acesta a fost de ajuns ca să ia o hotărâre. Tristă se întoarse la măcelar și-i oferi mielul. "A...", zise măcelarul rîzînd, "acum vrei să mi-l vinzi?"

Sărmana Cristina izbucni în plîns. Inimioara ei era plină de durere. Ascunzîndu-și fata în mîini, îngîină: "Sărmanul meu tată." Măcelarul nu era un om rău; încercă s-o mîngîie pe fetită și în loc de trei sute de lire îi puse șase sute de lire în minutele sale zicîndu-i: "Adu-l mîine."

Cristina ajunsese acasă. La vederea sutelor de lire, mama nu știa ce să creadă. Cu greu povesti fetita ce se întîmplase. "Dumnezeu să te binecuvinteze copila mea!" zise mama mișcată. "Domnul te va ajuta să faci această jertfă."

Cristina merse la culcare cu mielul său... Dis de dimineață au plecat amîndoi. Sărmana fetită a plîns tot drumul, dar nu i-a părut rău de hotărîrea sa. Mielul mergea ca de obicei, liniștit, blînd și ascultător. Cristina l-a sărutat pentru ultima dată, spunînd: "Sărmanul meu mielule, n-am să te mai văd niciodată; și tu m-ai iubit așa de mult!" Bietul animal a rămas la măcelar și copila s-a întors acasă plîngînd. Însă mereu sunau în urechile sale vorbele mamei: "Dumnezeu să te binecuvinteze."

Banii au fost de mare folos. Sătenii au aflat de la măcelar de fapta fetitei și mulți dintre ei au adus un ajutor sărmaneii familii. După un scurt timp tatăl s-a făcut bine. Tatăl știa că fetita îl iubește, dar cînd a aflat despre jertfa pe care o făcuse pentru el, a fost adînc mișcat și a vărsat lacrimi de duioșie. "Cristina, scumpa mea copilă" îi zise el odată, "acum ai aflat și tu ce înseamnă o jertfă. Cu siguranță că te-a durut mult de mielul tău care a fost junghiat pentru mine. Dacă tu nu m-ai fi iubit așa mult, nu ai fi putut face lucrul acesta!". "Sigur că nu", zise fetita. "Nu uita niciodată că din dragoste pentru noi, Dumnezeu a dat pe Fiul Său, Isus Hristos, și L-a jertfit ca să mîntuiască pe păcătoși. Adu-ți aminte că Isus S-a dat pe Sine Însuși ca să ne scape de păcat și moarte veșnică. Ca o oaie mută care este dusă la tăiere, ca mielul tău, fără să deschidă gura, El s-a dat în mîinile ucigașilor pentru tine și pentru mine. Ce mare este dragostea lui Dumnezeu și a Domnului Isus pentru noi! Cristina, întotdeauna, cînd te vei gîndi la mielul tău, adu-ți aminte că Domnul Isus este **Mielul** lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!"

Ținta călătoriei

Un bărbat se ducea într-o stațiune. Avea o mulțime de bagaje, așa încât prin gări întâmpina tot felul de neplăceri. Într-o gară a fost așa de supărat încât la întrebarea unui călător: "Unde merge-ți, domnule?" își pierdu răbdarea și înjurând puternic, strigă: "La dracu!" Un alt călător care era creștin, auzi acele cuvinte, merse după el și se așeză în același compartiment. După ce se liniști puțin, creștinul începuse vorba cu el.

Pe parcursul discuției a găsit prilejul să-i aducă aminte de răspunsul dat, apoi îl întrebă: "Cînd credeți că veți ajunge la ținta călătoriei?"

Celălalt care se mai potolise puțin, s-a rușinat de iuțea răspunsului. Mărturisind deschis că răspunsul lui grăbit la urma urmei era adevărat și că adevărata țintă a călătoriei a fost bine arătată în cuvintele spuse mai înainte.

Acești doi oameni, care stăteau față în față în același compartiment, mergeau pe căi deosebite: unul mergea hotărât spre iad, iar celălalt avea o țintă sigură în cer. Unul se afla pe calea largă a pierzării, iar celălalt pe calea cea strîmtă ce duce la viața veșnică. Și călătoria vieții noastre pe acest pămînt trebuie să ducă în cer, sau în iad. Așa că întrebările cele mai însemnate pentru fiecare din noi sînt: "Care este ținta călătoriei mele? Pe ce cale călătoresc?"

Dacă ești pe calea pierzării, te rog oprește-te și întoarce-te la calea care duce la viața veșnică. ***"Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în EL, să nu piară, ci să aibă viața veșnică"*** (Ioan 3.16).

"Isus i-a zis: EU sînt CALEA, ADEVĂRUL și VIATA" (Ioan 14.6).